

κ' ένα άρθρον τῆς «Πρωίας» τὸ ὁποῖον διεβίβασε ὁ ἐνταῦθα ἐπιτετραμμένος τῆς Ἀγγλίας πρὸς τὸν λόρδον Λανσδών, ἀποκαλύπτουσα συγχρόνως καὶ τὸν συντάκτην τοῦ κ. Σπαρτίδην, ἀρχισυντάκτην καὶ πολιτικὸν ἀρθρογράφον τῆς «Πρωίας».

Τὰ ἀποκαλυπτικὰ αὐτὰ εἶνε ἄξια λόγου, διότι παρὰ πολλῶν πιστεύεται ὅτι τὰ ἄρθρα τῆς «Πρωίας» τὰ συντάσσει ὁ κ. Δαλιγιάννης, ἰδιοχείρως, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἀρνεῖται τοὺς πολλοὺς καὶ νὰ τὸ πιστεύουν, δεχόμενος κάποτε συγχαρητήρια δι' αὐτὰ, καὶ μὴ διαβιβάζων τὸ συγχαρητήριο εἰς ἐκεῖνον τοῦ ἀνέχου.

Διηγούνται μάλιστα, ὅτι ὁ γηραιὸς Κορδονάρχης ὁ ὁποῖος φιλοδοξεῖ νὰ ποζήσῃ ὄχι μόνον ὡς Ἑθνοσωτὴρ ἀλλὰ καὶ ὡς χαλκέντερος, ὅταν ἤτο ἐδῶ ὁ κ. Σοφιέ, μετὰ τὸ γεῦμα τοῦ κ. Μαυρομιχάλη, ἔλεγεν εἰς φίλους τοῦ κ' εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἴδιον τὸν Γάλλον Ὑπουργόν, πῶς δὲν τοῦ μένει καιρὸς οὔτε νὰ χωνεύσῃ, ἀφοῦ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ συντάξῃ ἀμέσως μετὰ τὸ γεῦμα, τὴν περιγραφήν τοῦ γεύματος διὰ τὴν «Πρωίαν».

Μ' αὐτὸ ἔφηρε νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἡ «Πρωία» δὲν ἔχει τὸν κατάλληλον ἄνθρωπον οὔτε τὴν περιγραφήν ἑνὸς γεύματος νὰ κάμῃ, ἀλλ' εἶνε ἀναγκασμένος ὁ ἴδιος νὰ γράφῃ τὸ φύλλον ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος.

Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ προχθεσινὴ ἀποκάλυψις τῆς «Ἐστίας» κατέκτησε ὅλα τὰ δικαιοῦμα τὰ περὶ τὴν ἱστορίαν.

Ἡ Κοινή Γνώμη

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο ΚΙΠΛΙΓΚ

Φίλιππε «Νουμά»

Ἡ ἀγαθὴ «Ἐστία» σοῦ ἀνέθεσε νὰ με ρωτήσης ποῖους στίχους τοῦ Ρώντερετ Κίπλιγκ ἐδιάβασα. Σοῦ ἀπαντῶ: Οὔτε στίχους τοῦ Κίπλιγκ ἐδιάβασα ποτὲ μου, οὔτε τὸν ἄνθρωπον ἐγνώριζα, πρὶν τὸν ἀναφέρει ἡ «Ἐστία», συγκρίνουσα αὐτὸν μετὰ τὸν ἡμέτερον Σουρῆ. Ἡμπορεῖς ὅμως νὰ πληροφορήσῃ τὴν ἀγαπητὴν «Ἐστίαν» ὅτι γνωρίζω τὸν κ. Σουρῆ κ' ἐδιάβασα καὶ διαβάζω τόσα χρόνια τώρα τοὺς στίχους του, ὥστε μ' ὄλην τὴν ἀγαθὴν μου περὶ τοῦ ποιητοῦ διάθεσιν δὲν τολμῶ νὰ τὸν ἀποκαλέσω, συνεπῶς καὶ νὰ τὸν παραδεχθῶ καὶ ὡς ἔθνικόν μας ποιητὴν. Τὸ τελευταῖον μάλιστα

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

(3)

H. G. WELLS

Ἡ Θλιβερὰ Ἱστορία

ἘΝΟΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΥ ΚΡΙΤΙΚΟΥ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΠΟΡΙΩΤΗ

Κατόπιν, εἰς κάποιαν ἀσημαντὸν διένεξίν μου μετὰ τὴν Δέλιαν, ἐκτύπησα τὸ χέρι μου εἰς τὸ μέτωπόν μου. Καὶ ἐκορδονόμισαν ἐνίστε εἰς τὰς κοινωϊκὰς μου συνομιλίαις, μετὰ ἀλλόκοτον τρόπον, σὺν ἡθοποιεῖ Ἐπροσπέθηκα νὰ μὴν κάμω ἐτσι—καταί: σὺν ἐμὲ δὲν ἐσυγγαίνετο τόσον τὴν βλακώδη ἡλιθιότητῃ τῆς σκηναϊκῆς συμπεριφορᾶς. Καὶ ὅμως ἔτσι ἔκαμνα.

Ἀρχίτα νὰ βλέπω καθαρὰ τί ἐσήμαιναν ὅλα αὐτὰ. Ἡ σκηναϊκὴ ὑπόκρισις, τὸ εἶδον, ἦτο παραπολὺ βαρεῖα διὰ τὸ λεπτοκαμωμένον νευρικόν μου σύστημα.

Ἡμουν πάντοτε, τὸ γνωρίζω, παραπολὺ εὐπρόχθης εἰς τὴν ὑποβολὴν τοῦ περιβάλλοντος. Νύχτα ἤρξατο καὶ νύ-

ποίημά του, τὸ πρὸς τὸν Διάκον, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ὁποῖου τοῦ ἀπενεμήθη καὶ ὁ τίτλος τοῦ Κίπλιγκ, δὲν διατάζω νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι κατὰ τὴν κρίσιν μου ἤτο ἐφάμιλλον τοῦ πρὸ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Διακίου ἀπαγγελθέντος ποιήματος τοῦ κ. Προβελεγγίου, τὸ ὁποῖον οὔτε καλλιτεχνικὸν ἤτο οὔτε Ἑθνικόν.

Πᾶσι αὐτῶ. Τώρα ἔχομεν τὸ ἄλλο, εἰς τὸ ὁποῖον πέφτει πάλιν ὄξω ἡ «Ἐστία»: Τὴν περὶ Σουρῆ πατέντα τῆς τὴν στρεῖζει εἰς τὴν μεγάλην κυκλοφορίαν, γὰρ νὰ ποῦμε ἔτσι, τὴν ὁποῖαν ἔχει ὡς ποιητὴς ὁ Σουρῆς, ἐννοούμενος ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον. Καὶ τί μ' αὐτό; Ἡ «Ἐστία», κατὰ τὴν πεποιθήσιν μου, εἶνε ἡ καλλιτέρα ἐφημερὶς καὶ ὁμως δὲν ἔχει τὴν πρώττην κυκλοφορίαν, οὔτε φροντίζει νὰ τὴν ἀποκτήσῃ, βαδίζουσα ἴσα τὸν δρόμον τῆς τὸν τεμνὸν καὶ τίμιον, καὶ περιφρονούσα τὴν δι' ἀτίμων, σχοινοδατικῶν καὶ κκοηθεσάτων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μέσων, ἀποκτωμένην δημοτικότητά.

Γιατὶ λοιπὸν ἐκεῖνο ποῦ συχαίνεται καὶ περιφρονεῖ γιὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς ἡ «Ἐστία», νὰ θέλῃ νὰ τὸ κολλήσῃ ὡς ἐτικέταν ἐπιστημότητος εἰς ἄλλον;

Ρωμαϊκὴ ἀρρώστεια—πολὺ καλὰ, τὸ παραδέχομαι—εἶνε ἡ μανία τῆς ἐπικρίσεως ποῦ μᾶς δέρονει ὅλους μας. Δὲν εἶνε ὅμως Ρωμαϊκὴ ἀρρώστεια καὶ ὁ Ταρταρινισμὸς εἰς τοὺς ἐπαίνοις μας, ὁ ὁποῖος μᾶς σπρώχνει νὰ βλεπούμεν γύρω μας Ὡστεν καὶ Κίπλιγκ καὶ ἄλλους, τοὺς ὁποῖους δὲν ἀναφέρει οὔτε . . . ἡ Ἀσικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία τοῦ κ. Πίλια Οἰκονομοπούλου;

Μὲ ἀγάπην

Η. Φαδουλόπουλος

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Κ. Γου. . . Ἡ «Lucida Intervals» καλὴ, θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἄλλο φύλλον. — κ. Σπ. Παρ. Περαιεῖς ἔν δημοσιευθῇ τὴν Πέμπτη; Ἄν σοῦ εἶνε εὐκολο πέρασε τὴν Δευτέρη τάπητομα ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο νὰ ὄῃς διορθώσεις.— κ. Ι. Ε. Ἀναγνωστ. Ἡ ἀρχὴ μου εἶνε νὰ δημοσιεύσωμε κάθε γνώμη ποῦ μᾶς τέλνεται, ὅσο κι' ἂν ἀντιστρατεύεται πρὸς τὴν ἰδικὴν μας. Σωτῆ, σωστότατα κατὰ βίθος ὅσα μᾶς γράφετε. Δὲν τὰ δημοσιεύσωμε ὅμως, διότι ἡ θεμελιώδης ἀρχὴ τοῦ προγράμματός μας—καὶ πιστεύωμιν πῶς θὰ μᾶς ἀναγνωρίσατε οἱ ἐν τῇ δουλειᾷ μας βαδίζομε μετὰ κάποιο πρόγραμμα—εἶνε νὰ δεῖξομε στὸ λαὸ, ὅσο μπορούμε ἀγνωτόρη καὶ κατ' ἀρχαίω τῇ Βασιλείᾳ, εἰς βῆρος τῆς ὁποίας τόσο ἔω; τώρη οἱ διάφοροι δημοκῶποι καὶ λαοπλάνοι ὠργίσαν κ' ἐξέκολλοῦσιν νὰ ὀργιάζουν. Θαρρεῖτε πῶς εἴμαστε ἐνθουσιασμένοι;

Κάθε ἄλλο! Μὲ τὴν ἀπογοήτευσιν ὅμως δὲν γίνεται τίποτε. Ὁ λαὸς πρέπει νὰ πιστεύσῃ πῶς ὑπάρχει κάποια ἀνωτέρα δύναμις ποῦ φροντίζει γι' αὐτὸν καὶ τὴν πίστιν αὐτὴ ἠγωνιζόμεθα νὰ τοῦ τῆ δυναμώσωμε.

— κ. Ι. Στ. κ. μ. ν. Θὰ μπερ, ὅστερα ἐπὶ ἑνα δυὸ φύλλα, στὴν θέσιν τοῦ κυρίου ἔθρου. Πολὺ ὄρατα. Ἔτσι μόνον, μετὰ τὸ βυρὸ καὶ ἀπλάχον χτύπημα τῆς Ἀλήθειας, μπορεῖ νὰ γίνῃ κατὰ καλόν. Τὰ μισσημένα λόγια καλῶς καὶ νὰ λείπουν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Ἐξέδοθη τὸ ἑνὸς τεύχος τῆς «Κριτικῆς» περιεχομένη: Γ. Λαμπρόπουλος: Ἐπιστολὴ εἰς τὸν ἄδελφον Ἀθηνῶν. Σ. Σταματιῶδης: Τὸ γλωσσικὸν ζήτημα (συνέχεια). Σ. Ραχῆ: Ἡ νόσος Ἀθροιστικῆς Ρωμαϊκῆς λεγεῶνας τῆς Λογιστικῆς τῶν ἑσθίων. Διάφοροι σημειώσεις κλπ. Ἡ «Κριτικὴ» θὰ προκηρῖξῃ προσεχῶς περιεργότατον φιλολογικὸν διαγωνισμὸν, μετὰ χρηματικὸν βραβεῖον, τοῦ ὁποῖου τοὺς ὄρους ἐν καιρῷ θὰ δημοσιεύσωμε.

— Ὁ κ. Μήτσος Παπασπύρου, βγάλετε προσεχῶς εἰς βιβλίον τῆς «Ἀδύσσεως» του, σειράν στίχων ἐκ τῶν ὁποῖων τοὺς περισσοτέρους ἐδημοσίευσεν κατὰ καιρὸν εἰς διάφορας ἐφημερίδας. Γιὰ τοὺς στίχους τοῦ κ. Παπασπύρου θὰ γράψομε σὺν ἐκδοθῶν.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐξενεληθέντος τοῦ φύλλου μετοχομεριδίων τῶν ἀνωτάτων μετοχῶν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, προσκαλοῦνται οἱ κάτοχοι αὐτῶν ἴσα ἀπὸ τῆς 1 Μαρτίου ε. ἔ. ζητήσασιν: καὶ λαβῶσι νέον φύλλον περιλαμβάνον τὰ ἀπὸ τῆς Α' ἐξαμηνίας 1903 μέχρι τῆς Β' ἐξαμηνίας 1912 μετοχομερίδια ἐπὶ ἀποδόσει τοῦ στελέγους τοῦ ἐξενελημένου φύλλου μετοχομεριδίων καὶ ἐπὶ προσαγωγῇ τοῦ τίτλου τῆς μετοχῆς.

Τὰ νέα φύλλα μετοχομεριδίων οἱ κάτοχοι ἀνωτάτων μετοχῶν δύνανται νὰ ζητήσασιν:

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ κεντρικὸν καταστήματι (Ταμειὸν τίτλων ἀριθ. 36-37). Ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι: παρὰ τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς καὶ Ἰονικῆς,

Ἐν Λονδίῳ παρὰ τοῖς κ. κ. Ν. Μ. Rothschild J. Field.

Ἐν Βιέννῃ παρὰ τῇ Wiener Bank Verein.
Ἐν Κωνσταντινῶν παρὰ τῷ κ. Σ. Α. Ζαρίση
Ἐν Βουκουρεστίῳ παρὰ τῷ κ. Ν. Χρυσοδελώνη,
Ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ (Αἰγύπτου) παρὰ τῇ Banque Imp. Ottomane.

Ἐν Τεργεστῇ παρὰ τῇ Succursale de la Societe J. E. R. puv Autrichienne de Credit pour le commerce et l'industrie.

Ἐν Κρήτῃ παρὰ τοῖς καταστήμασι Τραπεζῆς Κρήτης. Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κάτοχοι ἀνωτάτων μετοχῶν δύνανται ἐπίσης ν' ἀποντηθῶσι πρὸς τὰ καταστήματα δι' ὧν συνήθως λαμβάνουσι τὸ μέρημα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ἀπριλίου 1903.

Ὁ Διοικητὴς
Σ. ΣΤΡΕΪΤ

ταὶ ἀπέναντί μου. Ἡ εὐλοκίαια καὶ τὸ ὄρατος τῶν σχεσῶν μᾶς ἐξηφανίσθησαν. Ἐννοῶθα πῶς σιγὰ-σιγὰ ἔρχετο νὰ μὴν τῆς ἀρέσω. Ἐμεδίωσα πικρὰ καὶ ἀνεφοικίαια καὶ ὑπόδρα ἐκύταξα καὶ ἔλαβα χιλιάδας πλαστικῶν στάσεων ἐνίστιόν τῆς καὶ εἴξευρα—μετὰ πόσῃν ἔφρων ἠγωνία!— πῶς ἔκαμνα αὐτὰ τὰ πράγματα. ἐνῶ τὰ ἔκαμνα! Ἐδοκίμασα πάλιν νὰ περικήθω, ἀλλὰ ὁ Μπάρναμπης μετ' ἐκουθέντισσε γιὰ τὸν «Ζ» καὶ γιὰ τὸν «Ξ» καὶ γιὰ τὸν «Ψ» τῆς «Νέας Ἐπιθεωρήσεως», καὶ μοῦ ἔδωκε ἑνα σέριτικο ποῦρο νὰ καπνίσω, κ' ἔτσι μ' ἔτραψε εἰς φυγὴν. Καὶ τότε ἐγὼ ἐθιμάτισα εἰς τὴν Ἀσουρικὴν Στοάν τοῦ Μουτείου κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ἰρβίγκ διὰ νὰ συναντήσω τὴν Δέλιαν, καὶ νὰ ἐπισπεύσω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν κρίσιν.

— Ἀγ! — φιλία τῆ! — εἶπα μετὰ περισσοτέρων περιπέθειαν καὶ συγκίνησιν εἰς τὴν φωνήν μου παρ' ὅση ὑπῆρξε ποτὲ καθ' ὄλην μου τὴν ζωὴν, προτοῦ γείνω (πρὸς ἀρκασιμὸν μου) ὀραματικῶς κριτικὸς.

Ἐπρότεινε ἐκεῖνη τὸ χέρι τῆς μᾶλλον μετὰ ψυχρότητα, διερευνώσα συγχρόνως τὴν μορφήν μου. Ἐγὼ ἐτοιμάσθηκα μετὰ χέριον νεοαποκτημένον, νὰ βηματίσω παρὰ τὸ πλευρόν τῆς.

— Ἐμπερτ, εἶπεν ἐκεῖνη καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν τῆς συλλογισμένην.

Κατόπιν μ' ἐκύτταξε καλὰ.

(ἀκολουθεῖ)

χτα ἔφευγε, καὶ ἡ προσοχὴ μου ἡ συγκεντρωμένη εἰς τὰς συνθηματικὰς τάσεις καὶ τὴν συνθηματικὴν ἀπληγείαν τῆς ἀγγλικῆς σκηναϊκῆς βλαμῆδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐπέδρα εἰς τὴν ὁμιλίαν μου καὶ εἰς τὸ βῆδισμά μου. Ἀρχίτα νὰ ὑποκῦπτω εἰς ἑνα μόνον τῆς κατὰ συμπάθειαν μιμησεως. Νύχτα ἤρξατο καὶ ὄχτα ἔφευγε, καὶ τὸ εὐπλαστον νευρικὸν σύστημά μου ἐδέχετο τὸ ἀποτύπωμα κάποιας ἐκπληκτικῆς χειρονομίας, κάποιας νέας ὑπερβολικῆς ἐκδηλώσεως τῆς συγκινήσεως—καὶ τὸ ἐκρηκτοῦσε. Ἐνα εἶδος θεατρικῆς ἐπιγλωσσῆς ἠπεῖλει νὰ καλύψῃ καὶ νὰ ἐκμηδενίσῃ ἐντελῶς τὴν ἰδικιτέραν μου ἀτομικότητα. Ἐβλεπα τὸν ἑαυτὸν μου ὡς ἐν ὄραματι. Ἐνῶ ἐκαθόμουν μόνος μου ἑνα βράδου, ὁ νέος ἑαυτός μου μοῦ ἐφάνη πῶς ἐγλυστροῦσε, βρενθιόμενος καὶ χειρονομῶν, ἀπὸ τὴν μίαν ἕως τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ δωματίου. Ἐσφιγγε τὸν λαμῶν του, ἔνοιγε τὰ δάκτυλά του, ἄνοιγε τὰ πόδια του καθὼς ἐπερπατοῦσε σὺν πρώτῃς τάξεως νευροσπαστον. Ἐπῆγαινε ἀπὸ τὴν μίαν στάσιν εἰς τὴν ἄλλην. Σὺν νὰ ἦτον κουρδισμένος μηχανισμὸς ὄρολογίου.

Ἰθύθς μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτῆν ἔκαμα μίαν ἀτελεσφόρητον ἀπόπειραν παραιτήσεως ἀπὸ τὴν θεατρικὴν ἐργασίαν μου. Ἀλλὰ ὁ Μπάρναμπης ἐπέμεινε νὰ μοῦ μιλήσῃ περὶ τοῦ δικυγίου τοῦ Πολυχιλιδ ὄσσην ὄραν ἔμεινα μαζὶ του, καὶ δὲν κατῶρωσα νὰ εἴρω εὐκαιρία νὰ εἰπῶ αὐτὸ ποῦ ἤθελα.

Καὶ τότε ὁ τρόπος τῆς Δέλιας ἄρχισε νὰ μεταβάλλε-